

[Poulsgaard]

Hr. Anker Jørgensen og andre har så travlt med Sydafrika, og jeg ved ikke hvad. Men de stater, der omkranser Østersøen, og hvor der er frihedskræfter i gang, er man tilsyneladende ikke interesseret i. Men som sagt håber jeg, vi får en debat på sessionen. Jeg er skuffet over, at ministeren ikke nævner det med ét ord, når ministeren ellers bruger en stor del af sin tale til at omtale samarbejdet i Europa. Mig bekendt er de baltiske stater en del af Europa.

Det er helt umuligt at begynde at diskutere noget af det her, for i disse digre værker er der jo alt muligt i én hurlumhej. Nu skal vi til at spare på de danske jernveje. Det er fornuftigt, det skal regeringen og regeringspartierne absolut ikke have utak for. Men samtidig skal man til at pøse en masse penge ud til randstaterne nede i Sydafrika, sådan at de kan få nogle jernbaner dernede. Hvad rager det borgerne i Norden?

Hr. Engell, og hr. Anker Jørgensen også for den sags skyld, var lidt inde på dette med, at 600 mio. kr., det er jo småpenge, det er jo bagateller. Det er immervæk 40 kr. pr. indbygger i Norden. 40 kr.! Jeg gad nok høre det ramaskrig, der ville komme fra fru Margrete Auken og hr. Anker Jørgensen, hvis jeg foreslog, at teaterbilletter skulle sættes op med 40 kr.s selvbetaling. Nej, et hus der så ville blive! Så ville det være et kæmpebeløb. Men nu er det jo bare småpenge. Det er ikke noget, vi skal snakke om. Det er fuldstændig rigtigt, som det er sagt, at vi ikke kan blive ved med at have, at de budgetter stiger. Det er jo fuldstændig vanvittigt. Der er så mange steder, der kunne spares: selskabeligheden og de store forsamlinger kunne skæres ned.

Jeg er egentlig ked af at stå og sige dette her, for inderst inde er jeg meget nordisk. Jeg har tilbragt 10 af mine ungdomsår i de nordiske lande, og jeg har haft nogle dejlige år. Men hvad rager det danske skatteborgere, om nogle studenter skal til at rejse rundt i Norden? Lad dog de studenter klare det selv! Vi er da ikke så fattige, at vi ikke har råd til at købe en billet selv. Og vi skal til at holde kunststudstillinger, og jeg ved ikke, hvad det er, man skal slæbe rundt med. Der er jo intet kommet ud af alle de smukke ord. Nu kan man så snakke om, at vi måske skal have nogle ungdomsrabatter på tog eller sådan noget.

Så kan vi få en beretning om kvindeforskning i Norden. Vi slæber 6-7 ministre til Stockholm,

og de sidder og diskuterer ligestilling. Tænk, hvor vi havde gavnet de kvinder, der går på arbejdspladserne og knokler, hvis de havde været fri for at knokle for alle disse politikere og embedsmænd; de skulle have en rejse til Stockholm betalt, de skulle have god middag og hotel, så kunne man have gavnet kvindesagen noget; de kunne have fået lidt mere hjælp. Men at sidde og diskutere sådan noget, uha, jeg kan blive så gal!

Og så flygtninge. Dér fik jeg da gennemtruffet, at jeg kommer med til en konference, vi skal have i Åbo i Finland om flygtninge. Man var ved at ville sætte mig helt ud i kulden, men det kunne jo ikke være rigtigt, at det eneste parti, der har protesteret mod den fuldstændig vanvittige flygtningepolitik, der foregår i Norden, ikke skulle med, når vi skulle diskutere flygtninge. Det lykkedes mig nu også at komme med. Finland er jo også et godt sted. Jeg vil gerne rose de finske naboer, vi har; de fører en fornuftig flygtningepolitik. Men sådan noget er man ikke interesseret i. Man er ikke interesseret i at høre om Finlands flygtningepolitik eller om Islands flygtningepolitik. Nej, man er interesseret i at høre om Sverige og Danmark. De, der kan pøse flest penge ud, får alle kors og bånd og stjerner på.

Jeg nægter at tro, at det var det, den nordiske befolkning ønskede med Nordisk Råd. I det hele taget, går man ud og spørger befolkningen, hvad Nordisk Råd er, så skal man være meget, meget heldig, hvis der er én ud af ti, der kan sige en lille smule om det. Det er meget, meget lavt vurderet i folks bevidsthed. Og det fortjener at stå så lavt, når vi opfører os så fjollet, som vi gør.

Jeg kunne somme tider have lyst til at foreslå, at alle folketingsmedlemmer på skift skulle have lov til at sidde i Nordisk Råd. For så tror jeg ikke, der kunne samles flertal herinde for det galmandsværk, det er. Men der er selvfølgelig den risiko ved det, at hvis de kun skulle sidde der 1 år, så ville de blive lige så passive, som jeg var det første år. Man ville først lige lugte det, og man ville ikke rigtig turde gøre noget ved det. Men vi, der sidder der år efter år, vi bliver en del af systemet. Hej, hej, hej, siger vi; vi kender hverandre, og det er sjovt at mødes, og vi får nogle dejlige drinks og nogle gode snaps, og hvad vi nu ellers kan foretage os. Det er dårlig anvendelse af økonomiske midler i Norden.